

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

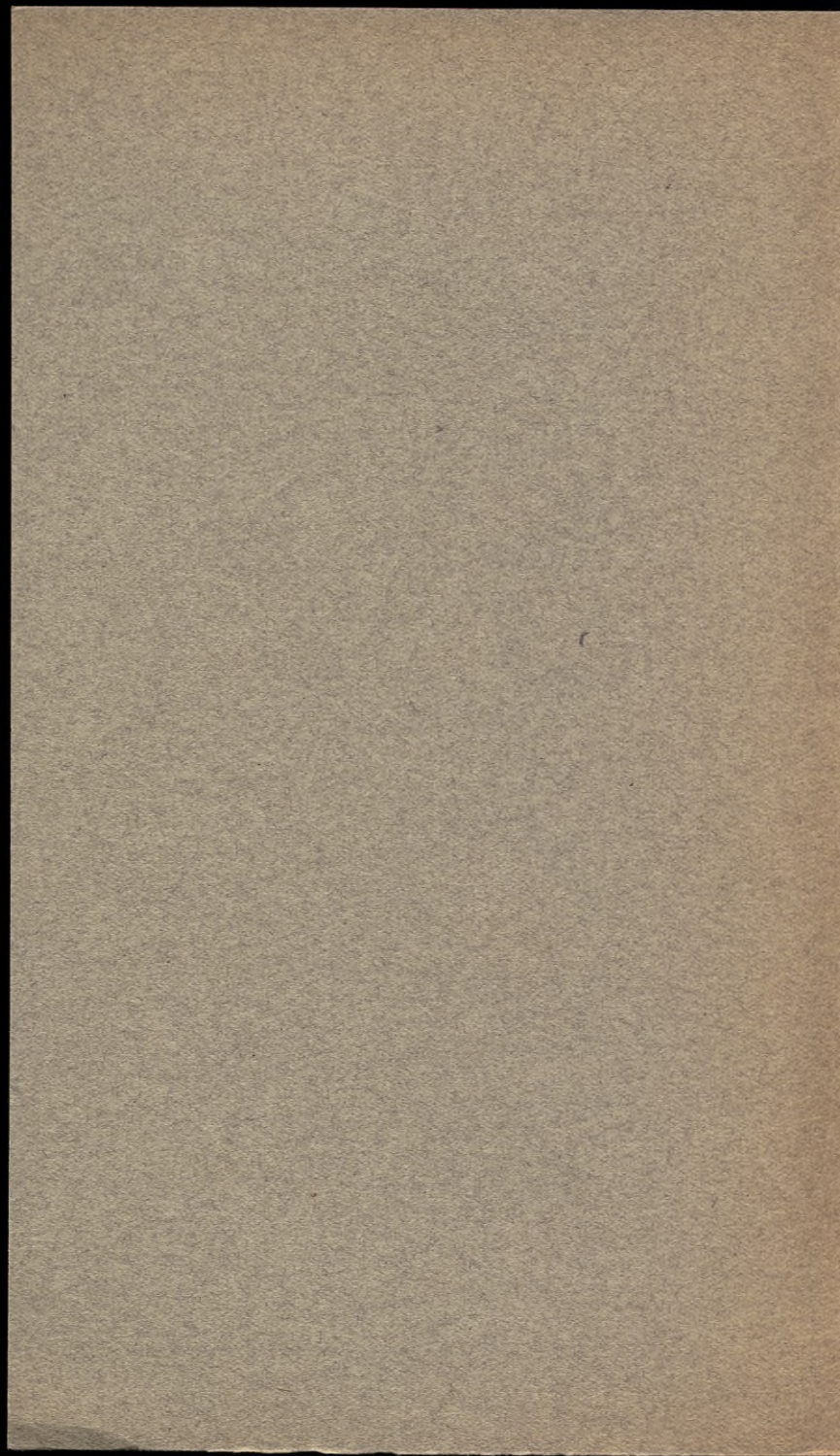
(B) Liff.
50

[Kuth, 27]

En liten sångbok. [1.]

1887.

(12) *lett.*
sv.

[Johan Hultén]

EN LITEN SÅNGBOK.

För nordens ungdom att betrakta.

IFYLD AF

EN FÖRFATTARE VID BILLINGEN.

[1]

De gamle vill de unga lära,
Så det alltid varit har.
Och dessa mödor äro kära
Så tycker far och farfars far.

* Sv. 40
1046

SKÖFDE,
SKARABORGS LÄNS ANNONSBLAD.
1887.

INNEHÅLL:

1. Sångens betydelse.
 2. Fadrens råd till sonen.
 3. Aller man på en gång.
 4. Vårsång.
 5. Vårsång.
 6. En bondes sång.
 7. Sång på 1:sta maj.
 - 8 En aftonstund på "Nobis".
 9. Beväringsång.
 10. Gökottan.
 11. Husar-Rekryten.
-

1

Sångens betydelse.

Långt bort, långt bort i världen
 Man sångens, sångens toner känt,
 Från ångar, härd och gården
 Man oftast glädjeröster sändt.
 Från sal och harpa, plog och harka,
 Nål och slända, syl och harf
 Har sången gått och går i arf.

Man hör och spör och känner,
 Hvad sommar, sommardagen ger!
 Den fröjdar nog ljusets vänner
 Med hvarje år och dag, man ser,
 Gamla, unga bedja, sjunga
 Hvarje morgon, hvarje qväll,
 Och finna natten lugn och säll.

På sjö och strand man vinner
 Glädjen, glädjen på sin lott,
 Då bön och sång man finner,
 Från kojan upp till kungens slott
 Skall man och qvinna alltid finna,
 Att tro och kärlek ger godt hopp
 Efter ett väl fullbordat lopp.

2

Fadrens råd till sonen.

Min son, blif redlig i ditt kall,
 Må vara munnen, pennan, stall,
 Hvarmed du tjenar födan.
 Som gifves dig för mödan,
 Så mins, att redlighet består
 Till sena löstems lefnads år!

Jag märkt, du önskar blifva knekt,
 Och om så sker så mins din pligt,
 Mot förmän och kamrater
 Och äfven mot krabater.
 Du föra skall ett karlasätt,
 Samt styra sak och sinne rätt.

Håll ordning med god sans och takt,
 Gif på befallningarne akt,
 Låt måttlighet dig lifva,
 Du kan dermed förblifva.
 Belåten intill höstens dar,
 Såväl som far och farfars far.

Var punktlig, dina löften håll!
 Du eljest anses för ett troll,
 Som hit och dit och hädan
 På tidens hjul och slädan.
 Går vacklande på lifvets lopp,
 Förutan kärlek, tro och hopp.

Följ goda råd din lefnadstid!
 Var stark i motgång, lycka frid!
 Låt intet högmod råda,
 Om medgång du får skåda!
 Döm ej för hårt din nästas fel,
 Se, trumfen i ditt eget spel!

Ej afund för, ej lastligt tal!
 Mins, lyckans väg är oftast smal,
 Ej den af blotta ropet
 Ger prägladt guld i stopet,
 Vid flit och redlighet, tro och bön
 Förväntas kan den bästa lön.

Om landet kräver mod och arm,
 Var för den saken fast och varm;
 Uppmuntra äfven andra,
 Som vid din sida vandra,
 Att kraftigt strida för det land,
 Hvarest man sett en modershand!

Högakta Gud, hans lagar rätt
 Samt nästan på ett värdigt sätt,
 Om du önskar finna
 En god och älskvärd qvinna,
 Bed då till den, som hjertan ser,
 Det bästa valet han dig ger.

Vid dessa mina råd förblif,
Dermed i världens stormar klif;
Du ångrar ej den mödan,
Och när du lemnar grödan,
Den går välsignad uti arf,
Igenom flera tidevarf.

3 **Aller man på en gång.**

Aller man på en gång i vår eniga trupp,
Låt oss höja en sång nu i vårsolens lopp,
Enär man ser, att det allt mer,
Ljusnar, ljusnar, ljusnar upp!
Snart vårens sångare komma i trupp.

Det ljusnar nu allt mer, till en härlig vår;
Snart finner man fler, som sjungande står.
Kom raska trupp, och vakna upp,
Vakna, vakna, vakna upp!
Ni vårens sångare i en trupp!

Hvarje man sig fröjdar på sjö och strand,
I dalar, på höjder samt blomsterland.
Vårt lefnadslopp får högre hopp,
Glädjen, glädjen, glädjen upp!
Snart vårens sångare komma i trupp.

Flydda tid och dess vår den åldrige minns,
Och ser efter spåren ehvar de finns.
Du yngling går, dit gubben står,
Gubben, gubben, gubben upp!
Snart vårens sångare komma i trupp.

Glädjefullt vi nu fira en vårens dag,
Fast vi kransar ej vira nu i vårt lag.
I vårens mars, finns knappt till fars,
Blommor, blommor, blommor upp.
Snart vårens sångare komma i trupp.

Välkomna stund med ett högre ljus,
Som gifva oss lunder till glädjens rus,
Ej vägen lång för hvarje gång
Våren, våren, vårens sång.
Med vördnad vi sjunga för gammal och ung.

Vårsång.

Bäckarne sorla, och foglarne sjunga, *Marschläkt.*
 Och sommarn förväntas, härlig och blid,
 Som upplifvar alla båd' gamla och unga.
 Ack låt den nu framgå med sällhet och frid!

Nu höres sparfven och lärkan vid harfven,
 Och plogärlan sällskap med plogmannen har,
 Änyo uppvakna flugorna och larfven,
 Insekterna samla sig par efter par.

Biet och myran nu flitigt arbeta.
 Och svalan upprättar sitt fjorgamla bo,
 Änderna å strandvassen flaxa och leta,
 Uppsöka en plats, der de finna sin ro.

Allt i naturen af solen upplifvas:
 Äkrar och ängar, blommor och blad,
 Den redliga fliten allt mera skall trifvas
 På höjder, i dalar, på land och i stad.

Ingen den härliga tiden bör glömma,
 Då ynglinga-åren med sommaren framgick.
 Väl dem som kunnat och kan sig berömma,
 Att hafva framfarit med ordning och skick!

Mullvaden lyssnar, och gräshoppan dansar,
 Och nattugglans anhang går spejande omkring.
 Giftiga frukter och svekfulla kransar,
 För högmod och lättja de bilda en ring.

Väl den som undflyr den svekfulla glansen,
 Och följer det rätta så långt man förmår,
 Framfar rättssenligt i fliten, och dansen
 Förblifver i redligheten år efter år.

Med glädje förväntas annalkande hösten,
 När grödan för mödan befrämjar oss lön.
 Väl den, som äger den lugnande trösten
 Att hafva framfarit i kärlek och bön.

Vårsång.

Fort fram, det ljusnar i öster,
Och himlens sol går upp med glans,
Kom broder, kom syster,
Och sen påflugors dans,
Som nu i ängen svänga stort,
Då vårens sol uppmuntran gjort;
Så härligt, så härligt,
Förtroligt och begärligt
 Vid större ljus och sans!

Kom, yngling med din tärna
Och hör på foglarnes musik!
De sjunga väl och gerna
För fattig och för rik,
Såväl för gammal, som för ung
De höja gladt sin ljufva sång,
Det ljuder, det ljuder på våren, hvar de bjuder,
 Ej någon lärdom lik.

Hell dig du vår, så härlig!
Du jorden ger en liflig färg,
Älskad och begärlig
Upplifvar nerv och mærg,
Du fälten lif och grönska ger,
Och till vår önskan gerna ser,
I salar, i dalar, allstädes nu man talar,
 Om åkrar, äng och berg.

Se, källans friska flöde,
Och bäckens gång och fria fart,
De stå ej mera öde,
Här syns mångfaldens art.
Af sökande från flera hus,
Som glada stå i solens ljus.
Från solen, från solen, ett ljus från höga polen,
 Som gör allt skönt och klart.

Gån upp till bergets höjder,
Se, sköna nejder, stad och land,
I grönt omhvälfda byggder,
Fler färger i ett band,
Som natur och konst har ställt
Framskymtar här ett större fält
Till trefnad, till trefnad för hela menskans lefnad
 I stad, på sjö och strand.

De gamla älska våren,
 Och ungdomsplantor gerna ser
 Glädjen lifvar spåren,
 De önska sig än fler;
 Af sommarsolens ljufva dar,
 Som lifva medan de framfar,
 Vår moder, vår moder!
 Vi följa dina floder,
 Dit man ej synes mer.

En bondes sång.

Ja' å mi' gumma tog'la ett torp,
 Af grefven på Lyckedala,
 Fattiga, som en falebokorp,
 Men flitiga som en svala,
 På åker å' äng, på loge, i säng,
 Vi befunno oss ej i dvala.

Fick på kredit ett tarfligt bo,
 Se'n grefven uppsått vårt hemman,
 Jag och min hustru började gno,
 Ja, allt gick framåt på klämman, *Damman*
 Af redlig flit ficks större kredit,
 Derjemte mång slant i klämman.

Och, när som vi sträfvat i årena sju,
 Herr grefven sig till oss vände.
 "Ta." sade han, "en gård i min by,
 Under flera år på arrende,
 Ni sköter er bra, så tycker jag,
 Alltsen I till mig anlände."

En half gård i byn vi togo oss an,
 Och allt gick framåt, emedan
 Redlig flit hos qvinna och man
 Oss hulptit på fötter-redan.
 I femton år här vid mödans besvär,
 Vi köpte den gården sedan.

Ännu så ha vi gårdalotten kvar,
 Men bort från oss gick tre söner,
 Till gården, som gömmer farfar och far,
 Vi sörja och läsa böner,
 En tjuge års tös, snäll och religiös,
 Den enda, som barn vi röner.

Glädje, bekymmer, möda och sorg,
 Omvexla i denna världen,
 På vatten och land på vägar och torg,
 Storgubben ordnar färden.
 Hans härliga jord välsignar dens bord,
 Som troget går fram vid härden.

Gamla vi äro, gumman och jag.
 Oss krafterna snart kan svika,
 Men dottren vår har måga behag,
 Hon anses i bland de rika.
 Friare hon har, de komma och far,
 Snart kanske vi få ge vika.

Vår Anna, hon är nog rasker och gör,
 Det kan jag så glad berätta.
 Hon liknar sin far och äfven sin mor,
 Ty allt kan hon bra uträtta.
 Kommer en man, som arbeta kan,
 Då vill jag ett bo uppsätta.

Gårdbondens son, en fattiger dräng,
 Han tittar så godt på Anna,
 Vill gerna med henne taga en sväng,
 Men vi ha ej bedt'en stanna.
 Om Anna vill ha'n, så må hon väl ta'n,
 En yngling med öppen panna.

7

Sång på första maj.

Välkommen, förste maj med sommaren i ditt sköte,
 Högt ljusnar sinnet upp, då man går dig till möte!
 November tog oss in uti vårt lugna bo.
 Och pelsarne drogs fram, och lugnt med dem vi gno.

Välkomna, sköna vår, förnyad till oss åter,
 Vi prisa mycket dig, och vintren förlåter;
 Ty jorden tarfvar och att hvila någon tid,
 Det lifvar sommaren, att den käns skön och blid.

Hur skön på bergets spets är naturen, att beskåda!
 Der syns en verld tillreds för redligt folk att vårda,
 Jorden gammal är, dess vård en särskild sak.
 Väl den, som ordna kan till nytta och god smak!

Se, konsten och naturen en vårens dag på färden!
 Se; kyrkor, byar, skog och odalmännens gården!
 Fler sorters träd med mera af vårens kraft får lif,
 I trädens krona gröna sångfoglar samla vif.

Sångskaran, fåglarne de mana folk att prisa,
 De njuta sällhet och, samt sjunga hvar sin visa.
 Hvarför skall folket ej med högre toner slå,
 Äu de, som ej förstå, hvarför de äro små?

I skogens vilda mark, i byggdens gröna ängar,
 Der hörs musiken stark från flera tusen strängar;
 Hvad glädje för en hvar att sjunga för sin mö,
 De vill för ingen del, att glädjen då skall dö.

8 En aftonstund på "Nobis".

Om jag vill ha ett rus,
 Då går jag bort till krogen,
 Der jungfrun redobogen
 I qvällen tänder ljus.
 Hon tar mig vänligt an,
 Den snälla flickan Ulla,
 Vill genast glaset fylla,
 Af hvad man önskar fram.
 Jag ropar hej! fallerallanlej;
 En toddy sej, går nog i mej,
 Ja, om det vore fyra,
 Jag rör med dem i land.

Jag går ej ensam ut
 Till källarn och hotellet,
 Utaf det enkla skälet,
 Att nöjen få till slut,
 Och det har ingen nöd,
 Ty vänner finns i viken,
 Derpå blir man ej sviken
 Att få ett villigt stöd.
 Från land och stad kan fås en rad,
 Som synes glad, och tar ett bad,
 När som det gäller rumla
 I sprit och glögg, så röd.

Om början sker med två,
 Som sätta sig vid bordet,
 Och ställer sedan ordet,
 Till dem, som se min vrå,
 "Vill bror ej ta ett glas
 Af mig i detta laget,
 En dryck af samma slaget,
 Eller hvad, som helst kan tas",
 De fläste då mig svara så:
 "Ja, det får gå, jag kom också,
 Att ta en tår på tanden,
 Må ske i ditt kalas."

Vohlthäter älskad blir
 Af alla dem, som smaka,
 Och ej sitt glas försaka,
 Ej eller strupeu frir
 För allt, som tages fram
 I flaskor och buteljer,
 Som vår hotelvärd säljer,
 Går ned i magens dam,
 Det friskar upp, en ruskig kropp,
 Och alstrar hopp förutan stopp.
 Allt sammans känns så härligt,
 Och glädjen skymtar fram.

Väl, att det finns en vägg,
 Och stolar, som ha styre,
 Utaf de starka dyre,
 Som bär en patron Sagg. *Sagg*
 Då man en gång är satt.
 Och börjar kännas matter,
 Och synsfullt besatter
 Af porter, vin och sprit,
 Ej strupen blott erkänner godt
 Allt fint man fått, på hvarmans lott,
 Den form, som uppbär hatten,
 Kän: tung af vår aptit.

Förargeligt det är
 I gamla staden Gränna,
 Det måste man erkänna;
 Droskkuskar finns ej der.
 I öfrigt trefligt nog,
 Högst skön bland landsortsstäder,

Finns mången sak som gläder,
 Förutan sprit och krog.
 En liten dverg intill berg,
 Har växt, fått merg, samt utsökt färg.
 Far fort, du sälla Gränna,
 Din plan har dertill fog!

Men hvad gör det till sak,
 Ett större eller mindre,
 Då jag uti mitt inre
 Bekänner allt med smak?
 Vill man ha mera ljus,
 Och bo i större salar,
 Man till stationen halar,
 Varm bås fås under tak.
 Spektoren Borg han drar försorg,
 För säck och korg, till Göteborg,
 Och inom några timmar,
 Står under Börsens tak.

För den, som pengar har,
 Och vill sig nöjen söka,
 I sjunga, dricka, röka.
 Han bort till rullan far.
 Om jag i Stockholm är,
 Och vill till Uddevalla,
 Behöfver blott befalla,
 Antag en resenar,
 Se'n färdas jag i glädtigt lag,
 Af godt behag, en stormfri dag,
 Tre hela mil i timman
 Förutan allt besvär.

Ja, det var fan så bra
 För unga och för gamla,
 De kunna sig församla,
 Och godt en spader dra;
 Sker det i Göteborg,
 Att jag och några vänner
 En hemlig önskan känner,
 Dermed dras nog försorg.
 På strängen ring, tag lapp och spring,
 Säg ingenting du tapre Kling!
 Ty ord får telegrafan
 Till herrar Berg och Borg.

Beväringssång.

Tjuge år i Mars jag fyllde,
Kort derpå kom glädjens bud.
Vårens sol mitt hopp förgylde
I väntan på en bättre skrud,
Detta så hjertligt gläder mej,
Sjung hopp fallerallan lej!

Trädde in på mönstringssalen
Jag såväl som mången ann'
Blef antagen hos generalen,
Ljufligt budskap det minsann.
Detta så hjertligt gläder mej,
Sjung hopp fallerallanlej.

Stark och modig, hoppfalleralla!
I marsch till mötesplatsen går
Att lära mig på Axevalla,
Hvad min äldre bor förstår
Detta så hjertligt gläder mej, etc. etc.

Farväl i hemmet, slägt och vänner,
Sköt min syssla nu en tid!
Snart ett högre kall jag känner,
Som bebådar landet frid.
Detta så hjertligt gläder mej, etc. etc.

Landets ungdom, kraft och kärna,
För den bär fienden respekt.
Nordens konung, män och tärna,
Äro utaf välkänd slägt.
Detta så hjertligt gläder mej, etc. etc.

Gossar från den kalla norden,
Kända är i dräkten blå,
Öfver hela vida jorden,
Att de, som en vägg, kan stå.
Detta så hjertligt gläder mej, etc. etc.

Om det gäller att försvara,
Än en gång vårt fosterland,
Kan vi freda från all fara,
Så till vatten, som till land.
Detta så hjertligt gläder mej, etc. etc.

Se den gamla gratialisten
 Med medaljen på sitt bröst!
 Mannen kry i bleka hösten,
 Som fordom höjt sitt mod, sin röst.
 Detta så hjertligt gläder mej, etc. etc.

Mod i striden medför äran,
 Gubben oss berätta kan,
 Ack, så härlig är den läran,
 Kunna gå mot sjelfva fan,
 Detta så hjertligt gläder mej, etc. etc.

Svenska supen, kosten, drägten
 Stärker, lifvar oss allt nog.
 Nu som fordom kunna slägten
 Se vår åker, äng och skog.
 Detta tror och tänker jag,
 Sjung hopp fallerallanlej!

Vi ha skydd af kung och lagar,
 Fria män i Svea land.
 Endast lättjan nu, som klagar,
 Och den, som hör till slösarns band.
 Detta tror och tänker jej,
 Sjung hopp fallerallanlej.

Härmed slutar jag min visa,
 Tacksamt nöjd hvar lufs minut,
 Med min lott och flickan Lisa,
 Intill sista stundens slut.
 Allt i alla gläder mej,
 Sjung hopp fallerallanlej.

Allt för oss mennor Allt i alla gläder mej, (Kungdomslifvet gläder mig)

0

Gökottan.

En tärna gick till den gröna ängen,
 Se'n hon en vårdag stått upp ur sängen;
 Hon önskar höra uppå gökens rop,
 Och räknar dennes täl ihop.

Flickan räknade ropen elfva
 Och hjertat börjar oroligt skälva.
 "Skall jag i elfva långa år än gå,
 Innan jag mig en man skall få.

Du är besynnerlig, stygga gök,
 Men vänta, byting, du blir snart hög.
 Då fredar jag mina faders höns,
 Liksom du gör med din rike Jöns.

Förlidet är då jag på dig hörde.
 Du min förtjusning allt mer berörde.
 Du räkna då blott till åren två,
 Hur skall jag detta nu rätt förstå?

Men säkert är det väl nu förvisst,
 Att du ger spådom från galen qvist.
 Jag har fyllt åren de tjugetre,
 Och i elfva vänta bär ju inte te.

Vill du min väntan skall bli så lång?
 Jag ger på båten din morgonsång,
 Om jag gett korgen till unger Sven,
 Han på min vink kommer nog igen.

Den första kärleken är den bästa,
 Den, sade mormin, du bör befästa,
 Men flera sagt mig, att Jöns är rik,
 Tag honom heldre och Sven besvik.

Om Jöns ej kommer, som göken spår,
 Till mig som brudgum på elfva år,
 Då faller det mig ej in att vänta,
 Kan lätt bli utan, som gammal jänta.

I nästa vecka till Sven jag skrifer,
 Att jag hans hustru och maka blifver,
 Med honom delar jag ljuft och ledt,
 Det vill mitt hjerta, det har han sett.

Sven har en stuga vid landsvägsgrinden,
 Der hans plantering förminskar vinden,
 Och jord han äger tolf tunneland,
 Som han har odlat med egen hand.

Hvad det blir roligt vid Hasslumsbäcken,
 Att höra sorlet vid blomsterhäcken,
 Och ordna der uti hvarje sak
 Bredvid en vän, och ett hem med smak!

Husar-Rekryten.

Till ridskolan kom jag och sattes på hästen,
 Och se'n kan man lätt förstå saken af resten,
 Allt nog! så blef jag en liflig husar,
 Fast detta ej gillades då utaf far.
 Allt väl! när han såg min vilja och lust,
 Så gaf han sitt bifall fast dock något tyst.

Om skinnbyxan äfven fick med utaf klatschen,
 Det lifvade sinnet jämte svedan af satsen.
 Kär blef jag i hästen alltmera hvar dag,
 Och äfven i knektlifvet fann jag behag,
 Hvar flicka mig hälsar med hjertelig min,
 Och säger den gossen är liflig och fin.

Indelta armén kostar landet nog mycket,
 Men taga den bort förbättrar ej stycket,
 Ty pojken, som synes för yr och för glad,
 Befrias från faror på land och i stad.
 Ty mången dessutom kunde frestas till brott,
 Och tvingas att vandra till Långholmens slott.

Må lyx och öfverflöd ej öfversvämma landet!
 Se mera på bjelken och mindre på grandet!
 Låt redlig flit föra antaget kall,
 Såväl i platser, som i hästarnas stall!
 Det rådet jag fått utaf farfar och far,
 Och gillar det nu, se'n jag blifvit husar.

1001850783

